

LYNETTE EASON

Hij is
VAN MIJ!

LYNETTE EASON

Hij is
VAN MIJ!

THRILLER

VERTAALD DOOR

WILLEM KEESMAAT

Voorhoeve

Hij is van mij is het eerste deel in de serie *Elitebodyguards*.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2016

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Always Watching* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© Lynette Eason, 2016

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV, © 2004.

Vertaling Willem Keesmaat

Ontwerp omslag Patrick Staal, Staal Ontwerp

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2509 5

ISBN e-book 978 90 297 2510 1

NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

1

donderdagavond

Op de achtergrond klonk muziek, terwijl de weldoeners aan het liefdadigheidsdiner van de laatste paar happen genoten. Er werd wat gedanst en gepraat. Anderen keken juist wat verveeld om zich heen.

Maar er was één persoon die haar opviel.

Vanaf de andere kant van de ruimte keek ze naar de elegant geklede vrouw. Ze paste goed bij dit gezelschap en mengde zich gemakkelijk met de aanwezigen. Maar ze viel op één punt op.

‘Hij is van mij,’ fluisterde ze. ‘Hij is van mij en je mag hem niet hebben. Ga weg.’ Niemand wist wat een moeite het haar had gekost om hier vanavond te kunnen zijn. Niemand wist hoeveel werk ze erin had gestopt om dat voor elkaar te krijgen. Niemand. En niemand zou het voor haar verzieken ook.

Dus wat moest ze doen? Ze had gezien hoe de vrouw hem volgde, hem in de gaten hield. Haar blik leek wel aan hem te zijn vastgekleefd en ze verloor hem dan ook geen seconde uit het oog. Ze was hem zelfs naar het toilet gevolgd. Ja, ze pakte het wel discreet aan. Ze kwam nooit dichterbij hem in de buurt, maar hield hem wel continu in de gaten.

Haar hart klopte synchroon met de vrolijke muziek. Hoe kon ze ervoor zorgen dat hij *haar* zou zien? Dat hij echt zou zien dat ze bij elkaar hoorden en bij elkaar hadden gehoord... voor altijd?

Met tegenzin moest ze toegeven dat de andere vrouw knap was. Donker haar en donkere ogen. Precies het soort vrouw tot wie hij zich aangetrokken zou voelen. 'Hoe dan ook, je mag hem niet hebben.' Ze haalde even diep adem en nam nog een hapje van haar gekonfijte eend.

Het zou allemaal goed komen.

Ze kauwde, slikte en keek weer op, waardoor haar blik die van de vrouw aan de andere kant van de ruimte kruiste. Ze liet haar blik weer naar haar bord zakken. Waarom keek ze naar haar? Zag ze iets? Kon ze weten wat zij dacht?

Ze haalde nog eens diep adem. Natuurlijk niet. Ze moest zich nu niet gek laten maken. Ze wierp een blik op de man die haar hart had gestolen. En op die vette koe die naast hem zat. Waarom had hij haar meegenomen? Ze greep naar haar glas.

'Gaat het wel? Je ziet eruit alsof je nogal geïrriteerd bent.'

Ze verslikte zich bijna in een slokje thee. 'Geïrriteerd?' Ze zette haar glas terug op tafel en forceerde een glimlach. 'Nee, het gaat prima. Dank je.'

'Mooi. Daar ben ik blij om.' Hij kwam naast haar zitten. 'Je ziet er vanavond fantastisch uit.'

Ze slikte en verwenste de brok in haar keel. 'Dank je.'

'Ik ben blij dat je kon komen.'

Echt? Ze wierp weer een blik op de vrouw aan de andere kant van de ruimte. 'Ik had het niet graag willen missen.' Zo, ze had zichzelf weer aardig in de hand.

'Natuurlijk niet. Je hebt het verdiend.'

Ze keek hem verbaasd aan. 'Is dat zo?' Toen gaf ze hem een knip-oog en produceerde ze een lachje. Gelukkig kwam het er zacht en geamuseerd uit, niet nerveus, zoals ze zich voelde.

‘Ja. Ik denk dat jij verdient wat jou gelukkig maakt.’ Hij glimlachte en zijn witte tanden staken helder af bij zijn gebruikte gezicht.

Ze hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Zit je nou met me te flirten?’ Want als dat zo was, had hij geen geluk. Haar hart was al bezet.

Hij grinnikte. ‘Heb je zin om te dansen?’

‘Wil je dansen? Met mij?’

‘Dat vroeg ik je net, of niet?’

‘In dat geval, graag.’ Misschien zou *hij* het zien en zou het hem opvallen. Ze stond op, legde haar hand in de zijne en wierp toen een blik achterom naar de vrouw aan de andere kant van de eetzaal. De ogen van de vrouw waren weer op Wade gericht.

Haar woede borrelde op en dreigde te overstromen, zo over de andere vrouw heen. Maar ze hield het binnen.

‘Zijn er problemen?’ vroeg haar danspartner.

‘Wat bedoel je?’

‘Je komt wat gespannen over.’

‘Niets aan de hand.’

Hij knikte in de richting van de andere vrouw. ‘Mag je haar niet zo?’

Ze verstijfde iets. ‘Ik ken haar niet eens.’

‘Je deed in elk geval niet net alsof je niet begreep over wie ik het had. Dat mag ik wel.’

Ze had zichzelf in de hand. Ze kon de situatie aan. Ze glimlachte naar hem. ‘Vergeet haar. Hé, ik weet al wat jij doet, maar vertel me eens iets over jezelf wat ik niet in de krant zal lezen.’ Ze luisterde met één oor terwijl haar blik terug zweefde naar de vrouw die haar ogen niet van Wade af leek te kunnen houden. Ja, misschien werd het tijd om hier iets aan te doen. Maar dat was niet erg. Ze had al eerder iemand voor hem gedood en dat zou ze zonder problemen nog eens doen.

2

vrijdagochtend vroeg

Madelyn McKay liet haar blik over de deur van het radiostation glijden, over de hele lengte van het gebouw en weer terug, terwijl ze met haar vingers op het stuur tikte. Ze liet de motor draaien en maakte zich maar een heel klein beetje ongerust over de brandstof die ze verspilde. Het was zelfs rond deze tijd al heet buiten en ze had geen zin om hier te blijven zitten en leeg te zweten. De aircoblies in haar gezicht en hielp haar om wakker te blijven.

‘Augustus in het Zuiden. Wat wil je nog meer?’ mopperde ze en ze zette de autoradio iets harder.

Ze moest toegeven dat – ook al had ze ’s avonds nooit moeite om in slaap te komen – ze in slaap zou zijn gedommeld door de zoetgevooisde stem van haar cliënt, ook al had ze aan chronische slapeloosheid geleden.

Wat haar betrof, had Wade Savage de perfecte radiostem. Vriendelijk, gladjes... en zijdezacht. Maar wat belangrijker was, hij klonk alsof hij echt met je begaan was. Meer dan eens had Maddy naar haar telefoon gegrepen, met de gedachte om hem te bellen en hem een vraag te stellen. Haar professionaliteit had haar tegengehouden, maar ze hield echt van zijn stem – net als iedereen die

naar hem luisterde. Inclusief één bepaalde, hardnekkige fan. Wades stalker. Een stalker die leek te gaan escaleren.

Dat was de reden waarom Maddy vanuit haar auto het gebouw in de gaten hield en op iedereen lette die het pand binnenkwam of het verliet. Niemand dus, op dit tijdstip zo halverwege de nacht. Alleen Wade bevond zich in het gebouw. Maddy had haar laptop op een speciale dashboardstandaard staan, waardoor ze elke plek in de gaten kon houden waar een camera op gericht stond. Haar scherm was opgedeeld in zes vlakken waarop de betreffende camera-beelden te zien waren: de achterdeur, de voordeur, Wade die in zijn microfoon praatte, de deur naar de opslag aan de andere kant van het gebouw en de twee gangen.

Ze wilde dat ze ook langs de achterkant van het gebouw kon kijken. Het radiostation was onderdeel van een rij bedrijfsgebouwen, maar bevond zich op een afgeschermd plek helemaal achteraan. Geen van de andere bedrijven was open. Er gloeiden wat beveiligingslampjes achter de glazen deuren en de werknemers waren allang vertrokken.

Het was belachelijk eenvoudig geweest om in het beveiligingssysteem van het radiostation te komen. Wanneer deze klus achter de rug was, was ze van plan het station te helpen met een upgrade van hun beveiligingssoftware. En tot die tijd...

Maddy wierp nog maar eens een blik op haar horloge. Wade had het liefdadigheidsdiner verlaten en had zich naar het radiostation gehaast om zijn programma te draaien. Over ongeveer een kwartier zou hij klaar zijn, dan zou ze hem naar huis volgen en zij zou zich afmelden. Daarna zou ze naar huis gaan om nog wat uurtjes slaap te pakken, zodat ze morgen weer fris genoeg was om precies hetzelfde te doen. Saai? Een beetje. Maar daar hield ze van. Ze vond echter dat Wade er moe uit had gezien. Maar wie zou dat niet zijn, gezien zijn schema?

Even flitste er licht door haar portierraampje en meteen was het

ook weer verdwenen. Ze ging rechter op zitten en keek in de richting van waaruit het licht was gekomen. Toen er verder niets gebeurde, ontspande ze zich niet. In plaats daarvan begonnen haar zenuwen door haar lijf te gieren, zoals ze altijd deden wanneer ze alert moest zijn. Ze was zich zeer bewust van haar omgeving. Het licht flitste nog eens, verder weg, hoewel het deze keer de auto mis hield. Maar het was er dus nog steeds.

Het negeren? Ze bleef ritmisch op haar stuur tikken en dacht na. Toen greep ze haar telefoon en stuurde een appje voor versterkingen. Ze wist niet of ze die wel echt nodig had, maar het kon nooit kwaad om voorbereid te zijn. Maddy had vanaf haar strategische plek uitstekend zicht op de voordeur van het radiostation. Ze had de auto achteruit geparkeerd voor het gebouw. Ze stond tegenover de open plek geparkeerd en kon zien waar Wade bijna drie uur geleden naar binnen was gegaan.

Toen het licht over de voorkant van het radiostation scheen, begon Maddy's hart sneller te kloppen en gingen haar zenuwen steeds harder tekeer.

Haar vingers krulden zich om de hendel van haar portier.

Het glas van het raam aan de passagierskant explodeerde. Maddy dook weg, kromp ineen door de scherven die haar raakten en greep naar haar wapen. Ze voelde een prik in haar bovenarm. Toen ze naar beneden keek, zag ze dat er een klein pijltje uitstak. Ze greep ernaar en trok het eruit. Wat? Haar hoofd begon langzaam te draaien en er klom een vage misselijkheid langs de achterkant van haar keel naar boven. Overvallen door zwakheid voelde ze het duister aan haar bewustzijn klauwen. Ze vocht ertegen en deed haar uiterste best haar vingers om de portierhendel te wikkelen. Haar enige gedachte was: wegwezen hier en hulp halen! Maar haar ogen wilden niet openblijven. Haar telefoon. Ze moest om hulp bellen. Maar haar hand was te zwaar. Ze kreeg hem niet meer opgetild.

Ze dwong haar ogen te openen en zag naast haar een gemaskerde

figuur instappen. In de rechterhand van haar aanvaller glom een mes.

‘Waarom?’ fluisterde ze.

Ze voelde het lemmet tegen haar keel.

En toen helemaal niets meer.

Hij is van mij!

De bodyguards van Olivia Edwards' beveiligingsbureau zijn moedig, uiterst discreet en allemaal vrouw, wat zo zijn voordelen heeft. Als blijkt dat de populaire psychiater en radioberoemdheid Wade Savage een stalker heeft, huurt zijn vader de vrouwen in om zijn zoon te beschermen.

In tegenstelling tot Wade zelf merkt de stalker de vrouwen meteen op en gaat genadeloos de strijd aan. Als waarschuwing ontvoert ze een van de bodyguards, die de volgende morgen meer dood dan levend wordt teruggevonden met een briefje op haar lichaam: 'Bied je excuses aan. Hij is van mij.'

Olivia's moed wordt op de proef gesteld als de stalker niet alleen onschuldige cadeautjes achterlaat, maar ook de mensen om Wade heen bedreigt.

LET OP: LYNETTE EASONS BOEKEN ZIJN ZO RAZEND SPANNEND DAT JE DOORLEEST TOT DIEP IN DE NACHT. *Hij is van mij* IS HET EERSTE DEEL IN DE SERIE *ELITE BODYGUARDS*.

Voorhoeve

NUR 332

ISBN 978-90-297-2509-5

9 789029 725095 >

www.uitgeverijvoorhoeve.nl